

Arrest

nr. 231 283 van 16 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 april 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van de heer O. B. H., zijn Belgische schoonbroer.

Op 16 oktober 2015 wordt inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij het arrest nr. 185 479 van 18 april 2017, om reden dat zij werd getroffen door een ambtenaar die ter zake niet over de nodige bevoegdheid beschikte.

Op 27 april 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, inzake de voormelde aanvraag opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 2 juli 2019 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 17/04/2015 werd ingediend door:

Naam: E. K.

Voorna(a)m(en): O.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

De aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig art. 47/1 in functie van de heer B. H., O. (rr....) kan niet als dusdanig worden aanvaard en ten gronde behandeld.

Immers de referentiepersoon, de heer B. H. heeft de Belgische nationaliteit en art. 47/1 is enkel van toepassing op de andere familieleden van EU-burgers. In de aanhef van het artikel 47/1 staat immers letterlijk:

'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd.'

Voor zover de referentiepersoon wenst aan te halen onder het gemeenschapsrecht te vallen (en bijgevolg ook zijn familieleden) omdat hij gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer, blijkt dit hier niet afdoende te zijn aangetoond. Als enige bewijs daartoe werden bankafschriften voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon betalingen heeft gedaan met Maestro in Nederland. Dit op zich is uiteraard geen afdoende bewijs dat betrokkene er daadwerkelijk als EU-burger woonde.

Uit raadpleging van het rijksregister blijkt evenmin dat mijnheer in een ander EU-land heeft gewoond, hij was ononderbroken ingeschreven in België.

Gezien het geheel van deze opmerkingen kan betrokkene geen toepassing vragen van art. 47 van de wet van 15.12.1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(...)"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte twee onderscheiden beslissingen bevat: een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 augustus 2019 heeft de gemachtigde van de bevoegde minister beslist om de beslissing van 27 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die vervat zit in de thans bestreden akte, in te trekken.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie op:

“II. Betreffende de ontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

Verwerende partij wenst op te merken dat het bevelscomponent van de bestreden beslissing op 19 augustus 2019 werd ingetrokken (zie bijlage 1).

Derhalve is de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten niet meer van toepassing.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat verzoeker niet langer enig belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring, voor zover deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, nu deze zonder voorwerp is geworden.

“De Raad benadrukt dat de intrekking van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de thans aangevochten akten met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer verdwijnen en dus worden geacht nooit te hebben bestaan. De intrekking van de bestreden beslissingen ontnemt per definitie het voorwerp aan het annulatieberoep.” (R.v.V. nr. 94.141 dd. 20.12.2012)

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk.”

De Raad wijst erop dat met het voorliggende beroep de nietigverklaring wordt gevorderd van twee verschillende beslissingen, met name een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen, en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Dat deze twee beslissingen, die elk op eigen juridische en feitelijke gronden berusten, in één en dezelfde akte (bijlage 20) aan de verzoeker werden ter kennis gebracht, neemt bijgevolg niet weg dat het om twee afsplitsbare rechtshandelingen gaat.

Uit de bij de nota met opmerkingen gevoegde documenten blijkt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017 door het bevoegde bestuur werd ingetrokken op 19 augustus 2019.

Het gegeven dat de bestreden akte inmiddels werd ingetrokken, werd ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Waar ter terechtzitting wordt gerepliceerd dat de verzoeker geen weet had van deze intrekkingbeslissing, dient te worden opgemerkt dat de verweerder in de nota met opmerkingen uitdrukkelijk melding heeft gemaakt van de intrekkingbeslissing van 19 augustus 2019. Deze nota met opmerkingen werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op de door hem gekozen woonplaats en de verzoeker heeft in zijn aangetekend schrijven van 15 oktober 2019 uitdrukkelijk de goede ontvangst van de nota met opmerkingen bevestigd. De advocaat van de verzoeker kan ter terechtzitting dan ook niet ernstig voorhouden dat de verzoeker geen weet heeft van de intrekkingbeslissing.

In zoverre de advocaat van de verzoeker zich ter terechtzitting afvraagt of de intrekkingbeslissing aan de verzoeker zelf werd ter kennis gebracht, merkt de Raad op dat deze vraag geen afbreuk doet aan het gegeven dat de intrekkingbeslissing, ongeacht de kennisgeving ervan, zich in het rechtsverkeer bevindt. Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen benadrukt de Raad dat de intrekking van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017 tot gevolg heeft dat deze beslissing met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer verdwijnt en dus wordt geacht nooit te hebben bestaan. De intrekking van het bestreden bevel ontnemt per definitie het voorwerp aan het annulatieberoep dat tegen deze beslissing werd ingesteld.

In de mate het beroep tot nietigverklaring is gericht tegen de beslissing van 27 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is het beroep dan ook zonder voorwerp en dient het te worden verworpen (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State Afdeling Administratie (2.Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 270). Het tweede middelenonderdeel van het tweede middel, dat exclusief is gericht tegen de thans ingetrokken beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan dan ook niet worden onderzocht.

Met betrekking tot de beslissing van 27 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is het onderhavige beroep aldus zonder voorwerp en derhalve doelloos geworden.

4. Onderzoek van het beroep inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

4.1. In een eerste middel betoogt de verzoeker als volgt:

"Verzoeker roept in het eerste middel de schending van de redelijke termijn en vertrouwensbeginsel, in combinatie met

De Schending van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden), artikel 41.1 van het handvest.

1.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"1 Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld."

Luidens artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt het volgende:

"1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

a) een geldig paspoort;

b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;

c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingssysteem ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie

zij zich voegen;

d) in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d), bedoelde gevallen, stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan;

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

f) in de gevallen artikel 3, lid 2, onder b), een bewijs van de duurzame relatie met de burger van de Unie."

2.

Verzoeker wenst vooreerst te benadrukken dat de aanvraag dateert van 17 april 2015, hetzij meer dan 4 jaar geleden. Ingevolge een vernietigingsarrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, heeft verwerende partij kennelijk reeds op 27 april 2017 een nieuwe beslissing genomen. Deze beslissing werd NIET onmiddellijk aan verzoeker kennis gebracht.

De bestreden beslissing werd pas op 28 juni 2019, per aangetekend schrijven verzonden op 1 juli 2019, ter kennis gebracht aan verzoeker.

Volgens verzoeker is de redelijke termijn dan ook schromelijk overschreden om de bestreden beslissing aan verzoeker hetzij te betekenen, hetzij persoonlijk ter kennis te brengen. Verzoeker werd gedurende twee jaar in het ongewisse gelaten, niettegenstaande dat hij verschillende malen zich spontaan heeft aangeboden op het Vreemdelingenloket.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, van de overheid vereisen dat zij toch binnen een redelijke termijn een beslissing neemt, en tegelijkertijd onverwijd ter kennis brengt aan de belanghebbende, ook wanneer zij niet gebonden is door een gesanctioneerde termijn

Onder het begrip 'kennelijk onredelijke termijn' verstaat men een termijn die zodanig lang is dat het niet meer redelijk geacht wordt om alsnog de normale voor de inbreuk wettelijke toepasselijke administratieve punitieve sanctie op te leggen. De afweging van de redelijke termijnvereiste geschiedt binnen het kader van de rechtsbescherming die aan de vreemdelingen geboden wordt.

De redelijke termijnvereiste, die zich ten aanzien van de bestuurlijke overheid manifesteert als de verplichting om als een 'bonus pater familias' te handelen, dient in concreto geëvalueerd te worden, waarbij in de regel rekening gehouden wordt met zowel het gedrag van de administratie als met de houding van de rechtsonderhorigen.

Ook de gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn moeten in concreto worden beoordeeld.

Daarenboven heeft verwerende partij in casu geen beslissing genomen conform de regels vervat in artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG).

Conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn dient verwerende partij binnen een termijn van zes maanden na datum van indiening van een aanvraag, terzake vastgesteld door afgifte van een document, een beslissing te nemen over de aanvraag tot gezinshereniging, ingediend door een derdelands familielid van een Unieburger.

Het begrip 'afgifte' houdt volgens het Hof van Justitie noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt voor het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof van Justitie ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Volgens recente rechtspraak van het Hof van Justitie dient, conform artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, de kennisgeving van de beslissing te geschieden binnen diezelfde termijn van zes maanden waarin de beslissing dient te worden genomen.

Het 'Diallo'-arrest (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo) bepaalt namelijk dat het voormeld artikel 10 moet worden uitgelegd dat de beslissing over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van Unieburger binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht!

In casu heeft verzoeker op 17 april 2015 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van een Unieburger. Verwerende partij heeft net binnen de termijn van zes maanden de bestreden beslissing genomen, namelijk op 16 oktober 2015, doch bij arrest van 18 april 2017 werd deze beslissing vernietigd.

Op 27 april 2017 werd door verwerende partij een nieuwe beslissing genomen met de exact dezelfde motivering als de vernietigde beslissing. De akte van kennisgeving werd opgesteld op 28.06.2019, waarbij de bestreden beslissing echter pas op 1.07.2019 aangetekend werd verstuurd aan verzoeker.

Zo stelt het HvJ in het voormeld arrest:

68. Bijgevolg is het in het licht van het doel van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 bedoelde administratieve procédure en van het doel van de richtlijn als geheel kennelijk onevenredig dat na nietigverklaring door de rechter van een besluit tot weigering van een verblijfskaart, automatisch een nieuwe termijn van zes maanden begint te lopen.

69 Hieruit volgt dat het doeltreffendheidsbeginsel en het streven naar voortvarendheid dat in richtlijn 2004/38 besloten ligt, eraan in de weg staan dat de nationale autoriteiten automatisch een nieuwe termijn van zes maanden krijgen nadat een eerste besluit, waarbij een verblijfskaart is geweigerd, door de rechter nietig is verklaard. Die autoriteiten zijn verplicht een nieuw besluit te nemen binnen een redelijke termijn, die de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn in geen geval kan overschrijden.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de kennisgeving geenszins is gebeurd binnen de gestelde termijn van zes maanden, laat staan binnen een redelijke termijn.

De bestreden beslissing schendt niet alleen het artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, doch is eveneens niet in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Dit middel is dan ook ernstig."

Waar de verzoeker stelt dat er te lang werd gewacht alvorens de bestreden beslissing aan hem ter kennis te brengen, merkt de Raad op dat deze kritiek hoe dan ook geen verband houdt met de wettigheid van de bestreden beslissing. De Raad dient zich voor de wettigheidstoetsing van een administratieve beslissing immers te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing en hij zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het gegeven dat een administratieve beslissing pas ter kennis werd gebracht meer dan twee jaar nadat deze beslissing werd genomen, vermag in principe niet terug te slaan op de wettigheid van de beslissing zelf (RvS 8 mei 2008, nr. 182.753). Een gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

Verzoekers betoog inzake de laattijdige kennisgeving van de bestreden weigeringsbeslissing kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen ter nietigverklaring ervan.

De in dit kader aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de redelijke termijn" kan derhalve niet tot de leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoeker kan zich in het kader van het voorliggende geschil bovendien niet dienstig beroepen op artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 20 dd. 08.09.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

4.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"...

Immers de referentiepersoon, de heer B. H. heeft de Belgische nationaliteit en art 47/1 is enkel van toepassing op de andere familieleden van EU-burgers. In de aanhef van het artikel 47/1 staat immers letterlijk:

'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:'

Voor zover de referentiepersoon wenst aan te halen onder het gemeenschapsrecht te vallen (en bijgevolg ook zijn familieleden) omdat hij gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer blijkt dit hier niet afdoende te zijn aangetoond. Als enige bewijs daartoe werden bankafschriften voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon betalingen heeft gedaan met Maestro in Nederland. Dit op zich is uiteraard geen afdoende bewijs dat betrokkene er daadwerkelijk als EU-burger woonde.

Uit raadpleging van het rijksregister blijkt evenmin dat mijnheer in een ander EU-land heeft gewoond, hij was ononderbroken ingeschreven in België.

...”

In casu is de bestreden beslissing van 27.04.2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.)- De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Daarnaast geeft artikel 21 en 45 VWEU (= vrij verkeer van EU werknemers) een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelands familielid van een Unieburger die verblijft in zijn eigen land, op voorwaarde dat:

- de Unieburger regelmatig als werknemer naar een andere EU-lidstaat gaat,
- en een weigering van verblijfsrecht aan het familielid de Unieburger ervan zou weerhouden om zijn recht op vrij verkeer van werknemers daadwerkelijk uit te oefenen (het is aan de nationale rechter om dit concreet na te gaan).

In dergelijke gevallen is het geenszins een vereiste dat het familielid samen met de Unieburger in een andere EU-lidstaat verblijft.

2.2.2 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten

(...)”

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoeker in zijn uiteenzettingen ter ondersteuning van het tweede middel een uitvoerige, doch louter theoretische toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van de geschonden geachte rechtsregels zonder deze rechtsregels concreet te betrekken op (de motieven van) de bestreden weigeringsbeslissing, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een miskenning zou inhouden van de door de verzoeker opgesomde rechtsregels. De verzoeker kan zich bovendien niet beperken tot de loutere en blote bewering dat de bestreden beslissing “op een niet-afdoende wijze gemotiveerd” is. Een dergelijke vage en geheel niet concreet onderbouwde bewering houdt geenszins een voldoende duidelijke omschrijving in van de wijze waarop de formele motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Bij gebrek aan enige nadere, concrete uitwerking van de wijze waarop de bestreden weigeringsbeslissing de door de verzoeker besproken rechtsregels zou schenden, dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het tweede middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE